Які щасливі очі у казок!
Я прокидаюсь, серце калатає.
Зима стоїть персидська, як бузок,
і жоден птах її не хилитає.

Мої палаци, вежі крижані,
я в першу мить не знаю навіть, де я,—
чи там, в дитинстві, чи іще у сні,
чи в Ірпені, чи в царстві Берендея.

Я в першу мить не знаю, що це — я.
Сосновий світ здивовано вивчаю.
Я прокидаюсь. І твоє ім'я
наповнить душу сонцем і печаллю.